

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skjalde-Blik paa Danmarks Stjerne i Sølv-Bryllups og Kronings-Aaret 1840

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 61. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1840_678-txt-shoot-idm1780.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Og see, m. V. Dette er aabenbar begyndt at skee, før vi vidste det, thi ligesom Aandernes Aand, der udgiødes over Apostlerne, kiendtes derpaa at Han havde *alle* Tungemaal i sin Magt, saaledes kiendes hvert Folks Aand derpaa at han har dets Modersmaal i sin Magt, og saa vist derfor som vort Modersmaal, giennem mange Aarhundreder forsømt og foragtet og til aandeligt Brug næsten aldeles dødt og magtesløst, i den sidste Tid er levet op og udfolder 62daglig mere af sin Dybde, Rigdom og Skiønhed, udtrykker bestandig bedre og mere levende det Høie og Dybe, saa Folket føler at det udtales med deres Tunge, saavist er ogsaa Fædrenes Aand kommet over os, og er Sjælen i alle vore Bestræbelser for at vække og styrke Folkelivet, og i al vor Kamp med det Fremmede, der under Aandens Fraværelse og Folkedøden indtrængde eller indsneget sig i Tungemaal og Tankegang, Sæder, Love og Indretninger. Og her see vi ret, hvor inderlig vi maae bede Gud om at lade Folkets Aand komme fyrig over Kongen og hvile stadig paa Ham; thi det er umuelig andet end at et Folk maa føle sig oplivet, vederkvæget og inderlig frydet ved at tiltales af sin Aand, og var nu Riget saa ulykkeligt at faae en Konge, som ei besjæledes deraf, ei elskede dets Modersmaal, og ei stræbde at læmpe Landets Love og Indretninger og hele sin Regiering efter Folkets Hjerter, da kunde vel de *Christne*, som har fundet en evig Trøst, give sig tilfreds, og et Folk saa roligt som det Danske nøies med at sukke, men Livet var dog forbittret, Kiærlighed og Enighed mellem Folket og saadan en Konge umuelig. Nu derimod, da Himlens Gud, efter en gammel Konge, hvis Hjerter var som Folkets Hjerter, i hvis Dage Fædrenes Aand gienfødte Modersmaalet og Folkelivet, og hvis høilovlige Ihukommelse derfor skal være udødelig hos os og blomstre til Velsignelse fra Slægt til Slægt, da Himlens Gud efter ham gav os en Fyrste af den samme Rod og Stamme, i fuldmoden Manddoms-Alder, opfødt iblandt os, fortrolig med vort Modersmaal i al den Fylde, Dybde og 63Deilighed, det endnu har aabenbaret, og derhos udrustet med sjeldne kongelige Egenskaber, og da Han paa sin Kronings-Dag opmuntrer os til at istemme Hans herlige Bøn, at Gud vil salve Ham til en Konge i *Danmark* efter sit Hjerter, ligesom *David* var det i *Israels* Land og i sin Tid, og at Herrens Aand maa komme fyrig over Ham fra denne Dag og fremdeles; nu kan vi gjøre den Bøn med Glæde, som vi under ingen Omstændigheder maatte forsømt; thi nu er Bønhørelsen vis, nu vil Herren skienke vort Modersmaal og Alt hvad der er i Folkets gode Aand, en *Nyaarstid* paa Marken, som skal spørges vidt og vare længe, vi vil haabe, saalænge Verden staaer.